

16. szám.
Aug. 18-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hora **2 ft. 10 kr.** új pénzben. —
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
 utca 4-dik szám.

VI. kötet.

A GAZDÁLKODÓ VEZÉR.

Elfoglalt már egy országot javában :
 Volt serge, vája, volt hajóhada
 Helyébe hordták a pénzt, s az kelle sok ;
 A hadsereg harczolt, nem várhata.
 Kenyér még hagyján, az nem sürgető most :
 Ehült oroszán a legjobb vadász.
 De kell a pénz golyóra, porra inkább
 Sok vért pazarl, ki szuronynyal csatáz.

A sok csatában, — volt egyetlen kabátja,
 Gyapotból, vállrózsa- s csillagtan.
 Tetézte hirrel és — golyólyukakkal
 E köntöst minden újabb harezkaland.
 Utóbb egy égő gránát oldalából
 Egy jó tenyérrnyit is kiperzsele ;
 Már most a fényes diplomatiánál
 Hogyan jelenjen majd meg így vele?

Felzúdulának erre jó baráti :
 Hogy már ez mégis nem szép, nem helyes.
 Lyukas kabátja légyen a vezérnek!
 Vegyen magára mást, ezt vesse le.
 Csináltasson magának szépet, újat.
 Arany zsinórral, a hogy más visel.
 S ha majd biborra tesz szert nemsokára,
 Ajándékozza akkor ezt is el.

„Jól volna, ha volna pénzem, mond a hős.
 De birtokom nincs; — lopni nem tudok; —
 Az sem veszi be a természetem, hogy
 Ingyen fogadjak el ajándokot.
 Zsoldom csak négy forint, egy új kabátra
 Ebből mai világban nem telik.“
 Befoldatá tehát a régít újra,
 S így foltosan tovább is viseli.

K — s M — n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

A MAGYAR AKADEMIA HÁZASSÁGA.

vagy is

Leánykérés szabály szerint,

cselekeszi Kakas Márton.

K. M. Uram, uram kegyelmes uram az Olympon, fölséges *Apollo*. Szállok Kendnek!

Apollo. Allok elébe; ecsém. Ki vagy, mi vagy? Ki teremtett? Mi kell?

K. M. Én vagyok *Kakas Márton*; de nem az az *Alectryo*, a ki elaludta a *jelszót*, mikor *Márs* barátunk a más boglyájából tépte a szénát, hanem vagyok egy szomorú ördög, a ki arra van büntetve, hogy jó kedve legyen, mikor nincs. Nem volt sem apám, sem anyám; egy poéta szült arra a célra, hogy a mi bolondot akar mondani azt mondjam én. Kelleni pedig sok mindenféle kell.

Apollo. Már, teszem fel?

K. M. Hát méltóztatol tudni, (mert reményelem, hogy ez a sok nagytoroku ujságíró neked legalább küld tiszteletpéldányt lapjából) hogy a *Magyar Akademia* a nemzet kegyelméből oda van felsegítve, hogy ide stova **házat** kapván, **megházasodjék**. Hogy tehát, már ez így levén, kiki méltó élete párjára akadjon, én azt gondoltam ki, hogy miután neked is van kilencz régen eladó *muzsaleányod*, a kiket még eddig senki sem kívánt nőül venni; (mert tudod, fél az ember a tudós asszonyféletől;) hát megkérném azokat a **házasulandó akademia számára**, ha odadnád.

Apollo. De még két kézzel ecsém! Rettenetes a bajom ezekkel a tudós leányokkal úgy is; a sok rossz könyvet halomra írják, nem akad rá kiadó, mind itt vesz a nyakamon; a strimflijét egyik se foldja be, ki zongorát ver, ki operát énekel, s mind valamennyi elkozmásítja a levest, a mióta pedig bejött a crinolin, kiszorítanak a házamból; csak vigyed őket, hol a völegények?

K. M. Hohó uram, nem megy az olyan hamar! Előbb látni akarjuk, hogy *ki mit hoz* a házhoz? mert tudod: mai világban a *nektárt* is megakcizolják, azt sem ihatja ingyen az ember, s a muzsájától is fejadót fizet, hát csak lássuk őket sorba, melyik kihez való? Mert ha például *Salamonhoz* adod *Terpsichorét*, meglötted vele, mert táncolni nem szeret. Épen így nem adhat nád *GreguShoz* *Thaliát*, mert még egészen ismeretlenek egymással.

Apollo. Jól van lélekadta, no. Ne papolj olyan sokat. Itt van egy pohár bor, idd meg; aztán csapj fel. Itt jön a legöregebb lányom **Klio**. Ez a *történet-írás* muzsája.

K. M. Biz ez *sántit* szegény egy kicsit, meg *kertbe néz*; no de nem csuda, mikor annyiszor el kell neki az *igazságot sántikálni* — in usum Delphini. — Hozománya a mint látom, elég van, mert minden a mi *elmúlt*, az az *övé*. A *voltért* ugyan a zsidó nem ad semmit, de kapni fog ezen **Szilágyi Sándor**, ő úgy sem tud már feleségre szert tenni; tehát legyen az *övé*. Az nem hiba, hogy egy időben a papája is tette a kisasszonynak a szépet; bizonyosan mondhatom, hogy nem volt senmi bensőbb viszony közöttük.

Apollo. Áldásom reájuk!

K. M. Hát ezt a hosszúképű kisasszonyt, azzal a savanyuszájú álorczával a kezében, hogyan kell tisztelnem?

Apollo. Ez **Melpomene** leányom: mindenféle *szomorujátékokat* ír és deklamál *tragico boatu*.

K. M. Boatu? No köszönöm. Ezt uram egyenesen **Szigligeti** Eduardnak kell elvenni, mivel ő már eddig is *utólagos jóváhagyás reményében* vagy 77 ifjú tragoediának lett atyjává a kisasszony beleegyezésével, tehát ne gátold tovább e frigyét. Viheti-e?

Apollo. Vigye, ha már ennyire vannak, de szemem elébe ne kerüljenek többet.

K. M. Hát instálom; *leveses tál-e* az, a mit **Urania** kisasszony hoz a kezében?

Apollo. Nem ecsém, az *églóbus*; ez a leányom a *csillagokkal* foglalkozik.

K. M. Valyon azokkal-e, a mik a pléhgallérokra vagynak varrva?

Apollo. Nequaquam. Hanem az égi csillagokkal, a mikből *kalendáriumot* csinálnak.

K. M. Ezt rögtön **Brassay** bácsinak add, mert ő majd tud beszélni vele. Jó ember, derék ember, be is nőtt már a feje lágya; ez jó feleségtartó lesz.

Apollo. No, váltsanak gyűrűt.

K. M. Nini, hát e kicsoda? Majd leüte a lábamról.

Apollo. Jaj öcsém, mondani sem merem; ez a szerencsétlen **Erato** leányom. Tudod már.

K. M. Hogy ne tudnám? *Plectra gerens!* Ismerem a tulajdonságait. No iszen megverte Jupiter, a ki ezt kapja. Tudod mit, add oda **Gre-guſnak**.

Apollo. Vivat! Csakhogy ezt elszereltük. No ezért öcsém kapsz egy südö malacgot, mihelyt *Pan* hazahajtja a csürhét. De most ide vigyázz, itt jön **Calliope**. Ez mondhatom *jó partie*; kivált mióta *hős költemények* helyett *irányregényekre* adta magát, ennek valami nagyon solid embert keress.

K. M. Hm, hm. Az a baj, hogy a tudósok, a kik regényírók, már feleségesek; a kik nőtelenek, azok nem regényírók; a kik regényírók és nőtelenek azok regény nem tudósok; hát mit csináljak?

Apollo. Hisz ott van **Kemény Zsigmond**; ő *nőtlen, tudós és regényíró*.

K. M. Hiszen tudom én azt nálad nélkül is; hanem hát köztünk mondván, ő *nagyon csapodár*. **Két év előtt légyottra** rendeli muzsáját egy *regényírásához*, s mikor a *közepén vannak*, akkor ott hagyja, s egy **Politinka** nevű mindennapi tánczosné után veti magát, a ki pedig minden emberrel kaczerkodik s általában egy igen *kétséges jellemű* asszonyszemély, azzal esküdött meg balkézre, annál tölti az éjszakákat, annak tart *hét szobás szállást*, azt viszi magával utazni, azzal mulatja magát, a miatt duellál; egy szóval egészen el van foglalva ezzel a *10-ik műzával*, a kiről a te idődben nem tudtak még semmit az *Olympon*.

Apollo. Már mindegy. Azért csak hozzá kell adni a leányt; tudod: tekintélyes ember, s legalább lesz *nekem is egy rotumom* az akademiánál.

K. M. A mint látom, ez itten **Thalia** kisaszszony? Ezt **Gaal** jegyezte el régebben magának s mint tudom ismét tapossa a földet körülé.

Apollo. Hát csak vigye, míg nem késő. Kerülj elő most te *ékesenszóló Polyhymni-ácskám*.

K. M. Az *ékesenszólás* műzája! Jaj uram ez nagyon *fölösleges műza*. Nálunk most erre nagyon rossz vásár van, hanem azért mégis ajánlhatok egyet. Add oda doktor **Gebhardhoz**, annak *25 év óta nem hallottuk*

a szavát, pedig rendes tag; majd erre tán megjön a szólása.

Apollo. Hát **Euterpe** kinek kell?

K. M. Ez itt ni? azzal a *kettős furulyával*? Hümi a ménkü? *Ki tud itt muzsikálni az akademiában*? Instálom, ki szereti az operát? Nem irt valaki operaszöveget vagy *Cántátét*? Megvan! Itt van **Mátray Gábor**, zenedei igazgató, magyar népdalok gyűjtője, etc. (notabene *házi úr és föld-birtokos* Ó- és Uj-Pesten).

Apollo. Ne mondj többet! Több az elégnél; no te leány, te ugyan jól imádkoztál!

K. M. Magam is a mondó vagyok.

Apollo. No még egy van hátra. Itt szökdécsel **Terpsychore**; nagy tánczos, egyébhez nem is ért, hanem ez most elég érdem a világban.

K. M. Már uram, *zenészt* még csak szoritottam ki valahogy a tudósok közül, de *tánczost*, Bacchusra mondom, nem ismerek az egész akademiában; mert oda, ha beválasztanak is valakit, *mielőtt* köszvényt és aranyeret érdemelt ki magának, de a beiktatáskor *reverszálist vesznek tőle*, hogy az akademia tekintélye végett többé tánczolni nem fog; hanem hát addig is, a mig jövő oktoberi nagy gyűléskor **Dobsa Lajos** barátomat megválasztanak levelezőnek, üsse Titán! *ideiglenesen elveszem én*; majd aztán cédálok neki.

Apollo. Áldásom mindnyájotokra! Menjetek a paphoz.

A schweizi kérdés.

— Már pedig én utolsó szóval is azt mondom, hogy Napoleonnak nincs igaza a schweizi kérdésben, ismerem én a schweizi dolgokat és Tell Vilmos történetét jól.

— Öcsém! Megmondjam, hogy honnan ismered te a schweizi dolgokat, meg Tell Vilmost?

— Honnan no?

— Hát innen a — schweizer kártyából.

Furesa levélezim.

A k—i pósthivatalnál volt egy levél, melynek cízime betűről betűre ez volt :

Döbröczőnbü.

Ezen levellemet ajálom tisztöletté nemes H. Jánosné tizmadiajánének, utósó pósta K. ezzel maradtam igaz jó hűtvös társad.

Megfűzettem érte.

MAGYAR NÉPDALOKBÓL.

Be van az én szűröm újja kötve,
Kedves babám ne kotorássz benne.

Hát még mit?

Tudvalévő dolog, hogy Faraó népe a többek közt pecsétnyomó metszéssel is foglalkozik. Egyszer egy ilyen művész beállított egy malomba, és igen kínálta a művészetét a molnárnak.

— No cigány — kérdi a molnár — érted-e hát mesterségedet, milyen pecsétnyomót tudsz metszeni?

— Reá metszeni én még azs világ teremtését is, csak tessék megmondani mi legyen azs úr pecsétnyomóján — kérkedik egész művészi büszkeséggel a cigány.

— No hát — felelé a molnár — legyen rajta ez a malom, én az ablakon nézsek ki az udvarra, a feleségem a majorságot etesse, a malomkerekek ketteje forogjon, egy pedig álljon.

— Hát még mit?

Korrajzok.

I.

Bosco tábornok megint nem tudja már Garibaldit feltalálni.

II.

A biharmegyei román atyafiak egy szép reggel arra ébredtek fel, hogy mind németekké vannak metamorphisálva.

Örömteli házaselet.

— Már három hete, hogy megfelesegedtél Miska szolgám, s mi az oka, hogy ez idő alatt felém se jövel? — kérde az n—i tisztelendő volt inasát, — mondd hát, hogy mikép tetszik a házaselet? — Örökös boldogság, örökös öröm az életünk nagy jó uram, egymásban találjuk üdvünket, előbb feleségem

mond valami jót nekem, a minek én örvendek, azután én mondok valami szépet neki, a minek viszont ő örül, s így örökös öröm az életünk:

— No áldjátok is az Urat, hogy oly örömteljessé tette földi élteteket.

Két év mulva.

— No Miska szolgám, jőjj már csak egyszer hozzam, s beszéld el, hogy oly örökös örömben folynak-e még most is családi életnapjaitok?

— Biz hál' Istennek, örökös öröm van most is nálunk jó uram.

— Az szép Miska, de mondd csak, hogy tarthatták két év után is fenn ez örökös családi örömet?

— Hát biz ugy jó uram, hogy naponkint előbb én verem meg feleségemet, a minek aztán én örülök; azután ismét ő ver meg engem, a minek pedig ő örül; és így megy ez felváltva, így hát örökös öröm van nálunk.

— Vagy úgy! — jegyzé meg a tisztelendő.

Hol a kocsis dolga.

— Eljőnnél-e velem Miska még oda is?

— El én nagyságos uram.

— Tán még a pokolba is eljőnnél velem?

— Oda is el biz én; nagyságos uram bemenne, én meg kívül maradnék a bakon. Ott a kocsisnak a dolga.

Egy áron kelt el.

Juhos gazda. Eladtad a büröd a zsidónak? Juhász számadó. El bizony a magaméval együtt egy áron a gazd' uramét is. (Érts birkabőröket.)

Szekéren ment, gyalog jött.

Modern ballada.

„Hogy ez a ló? Mi az ára?
Kérj érte egy királyságot;
Vagy egy miniszteri tárczát;
Egy országot, egy milliót!
Megigérem: — (már azután
Hogy megadjam, az én gondom)
De birnom kell a lovatat,
Mert ennél szebb paripára,
A mióta a világot
Lóvá teszik, senki sem ült.“

„Hallod uram; ez a szép ló
Nem eladó, kivált néked! —
Messinai patrióták
Küldik tőlem annak, a ki
Vitézek közt legvitézebb:
A pártütők (téged ütők)
Veres blúzos vezérének.
Ha kell a ló, vedd meg attól.
Lesz itt vásár, ide hozza;
Olcsón adják itt a lovat:
Az embert is ráadásul.
Ott megkapod, csak meg ne bánd.“

Utána szól a futónak
Bosco vezér nagy mérgében.

„Hej zsvány te! mondd meg otthon
Annak a másik zsványnak,
Hogyha elem mer kerülni,
Elfogom lovastúl együtt,
Magam ülök a lovára:
Gyalog, hátrakötött kézzel
Hajtom be őt magam előtt
Messinának városába,
Patrióták láttán végig,
Hogy a szemük kiég belé.
Esküszöm rá, olyan igaz,
Mint hogy a druzám boszorkány!
S éles kardot, késeket nyel
S aranyat tölt üres zsákból!“

Hírül vitte a lovasz ezt. —
Más napon megütközének. —
Vitézek közt legvitézebb
Elhozá a drága nyergest.
S ott eladta a csatában
Tizenyolcz fontos golyóért.
Ráadásul öt hat apróbb
Galacsint is adtak még rá.
Mert e furcsa lóvásárban
Ilyen pénzekkel fizetnek.

„Hát uram, Bosco druzája!
Itt vagyok; de nincs lovam már. —

Van neked; — hát szállj le róla;
Én ülök fel a tiedre; —
És te mégy gyalog előttem
Messinának városába,
Zászlós utcán végtül végig;
Én pedig hátul kísérek
Saját jámbor paripádon!
Máskor jó uram, tanuld meg:
Ilyen bolond lóvásárba
Ne jöjj lovat venni többé.
Mert itt még az ember is rúg
S ha egyik vesz, másik megvesz.“

K—s M—n.

Már miért volna rossz?

— Megcsalt az úr ezzel az órával — mondá a paraszt a zsidó-órásnak, — alig van két hete, hogy vettem az urtól ezt az órát, s már megállott, már most csak vegye hát vissza az úr, mert rossz.

— Mhár mhiér vhuna rhusz az az uhra, azért hügy egy khicsit megállhut? csak prubálja meg khend, járjon khend két hétig, még le is fekszik, nem csak megáll khend tudom — felelé az órás.

A vad urak.

— No cigányok, ugyan menkü roszul huzzátok, még a foga is megfájdul bele az embernek — szóla N. úr az e—i cigányoknak.

— Nem vagyunk mi cigányok — felelé ezek közül egyik nagy hetykén.

— Hát mi a manók vagytok?

— Lássá azs úr, minden állatnak meg van a vadja, van vad disnú, vad ricze, vad lúd; hát mi meg vad urak vagyunk.

Ez itt az afrikai farkas.

Pesten a krokodilok mutogatásával történt: hogy a farkasnak ketreczéhez állott egy szintén Farkas nevezetű izraelita; a mint rá jött a sor, elkezd az állatseglész:

— Ez itt kérem az afrikai farkas.

— Már megengedjen khérem az urath, én Magyarországhba születtem — szólt a zsidó nagy nehezteléssel.

Béresi elmésség.

Az aratásról napnyugtakor megtér a plebánus bérese, kérdi a plebánus:

— Hány kereszt lett a buza?

— Ha t. úr kün lett volna, lett volna 82 kereszt, de így hija van, — felele Gyurka.

— Es ha én ott vagyok, kisebb kévét köttök?

— Nem, — felele Gyurka, hanem a 82-dik kereszt csak a pap hiányzik. (Igy híják a legfelső kévét.)

Kár is azt már keresni.

A v—i embernek elveszett egy tarka disznaja, elment a doboshoz, hogy publikálja ki, és a ki utba vezeti jutalmat kap.

Tatár bácsi mindent élcezen tudott kidobolni, így történt evvel is.

Elötlött, hogy M—r becsületes uramnak elveszett egy . . . potza potza tarka, de tudom, hogy már . . . se füle se farka.

Csak úgy no.

— Irma! játszál valamit ezen úr kedvéért a zongorán, — mondja az apa leányának.

A leány, — mint nagyobb részt — mentegeti magát, hogy kevés gyakorlattal bir, mit se tud.

— No csak azért játszd a melyiket tudod.

A leányka sokáig keresett a hangjegyek között, mire az apa félbiztatólag közbeszól:

— Csak úgy játszál kedves leányom, tudod már, úgy no, ész nélkül. — Kóta nélkül akarta mondani.

Csakhogyn belül viseled.

Egy fiatal emberrel barátai évelődtek bajusztalansága végett. Volt valami kis szürke pehely az orra alatt, tehát ő vakmerőtlenségnek hitte állítani, hogy van bajusza.

— Igaz öcsém, — szolt oda egy kedélyes urabácsi birói jóváhagyással, — van bajuszod, — csak hogy *belül viseled*.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— A szegény maroniták (keresztyének) számára mindenütt nagy buzgalommal gyűjtenek kegyes adakozásokat a *zsidók*.

Rómában *Barnabó dibornok* azt mondta a panaszt-
szakadóznak el Rómától.

— X. X. érseket exequálta egy hivatalnok adóért*), később idők multával a titoknok említi az érseknek, hogy egy hivatalnok minduntalan fáradozik nála azon kéréssel, hogy a fiát venné be excellentiád a clericába. Az érsek kérdezi titoknokától a hivatalnok nevét, mi igen czifra lehetett; mégis később rájöttek, hogy ez az a bizonyos adóexequens. Erre a titoknok az érsekhez fordulva:

— Bizvást elutasithatom ugy-e excellentiád?

— Óh nem, sőt rendelem, vegye be a clericába, hogy *magva szakadjon*.

— Impertinens kérdések, minden megoldás nélkül.

Ki az, a ki egyenesen azért akar *Rómába* menni, hogy *pápát ne lássson*?

— Mit bámulsz Gazsi?

— Jaj barátom! hallatlan szép asszony lehetett ez a bárónő lánykorában.

— Legatióban volt a k—i ref. deák, s piros pünkösd napján megköszönti szíves házigazdáját:

— Tekintetes patronus úr! virágozzék életed mint berekben a nád.

— Velenczében felfedezték, hogy hamis pénzverők működnek, kik rossz aranyakat árulnak, a miket ha két-felé választanak, hát a közepükben van egy darab réz. Ilyen nálunk is történik; van olyan *száz arany* elég, a mit ha fölbontanak, a közepéből kiesik egy rossz vigjáték.

— Micsoda sült lesz vacsorára? — kérdi N. Gazsi a mellette ülő háziúrtól.

— A mi te vagy Gázsikám.

— Malacz?

— Nem, disznó.

— Valaki kérdé barátjától:

— Hogy van az, hogy kinek tehetsége volna a haza javára ezeket áldozni; az nem tesz semmit, kiből pedig akarat van, az rendesen szegény.

— Hja! — válaszolt társa, — az Uristen is úgy cselekszik mint a szegény ember, a mi kis pénzecskeje van, *marhába fekteti*.

— Egy hires m. vásárhelyi professor Horácz következő versét:

Quo semel imbuta est recens, servabit odorem

Testa diu

Igy fordítá.

Ki gyermek korában a rosszat beszíjja

Nem veri ki abból senki nadrágszíjja.

— M. régi világbóli nemes ember ellenszenvvel viseltetett minden új magyar szó iránt. Egy alkalommal valaki családja egészségéről kérdezősködött:

— Mit — válaszolá a felhevült öreg — „*család!*“ hát kit *csaltam* én meg?

*) NB. Angliában történt. — Szerk.)

Ama bizonyos eszmadia beszélgetései az ő feleségével.

Senki sem tudja mire virrad? Vagy is: **hogy jut az Üstökös az európai congressusba?** — Ha szabad másnak, miért ne volna szabad nekem is *combinatiókat, conjuncturákat* csinálnom? szeretném én az tudni! Lássuk tud-e ilyet mint én, akár $P N \infty F K$ akár $U = M S \sqrt{\quad}$ akár $P H +^2$ akár $P U \times \frac{P A}{P A}$ akár pedig $B + P + H = O$? (Mi a hét ménküek ezek?) Hja asszony, ez titkos irás, ezt nem értik, csak a kik a hirlapi aequatiók tudományát végig tanulmányozták; te csak nyugodjál meg ebben, mintha huslimitatio volna.

Tehát:

A *franczia* kormány azt követeli, hogy miután két német nagyhatalom ül a congressusban, még a franczia nagyhatalom mellé egy másik *római* eredetű nagyhatalomnak is tegyenek széket az asztalhoz, itt van például mingyárt *Spanyol* ország.

Erre a *porosz* azt feleli, hogy „*ooch jut*“ hanem ezáltal egygyel megszorodván a *katholicus* szavazók száma, kellő egyensúly kedvéért én meg azt kívánom, hogy nekem meg egy *protestáns* nagyhatalmat ültessenek az asztal mellé; a ki nem más, mint *Svéczia*.

„*dobre apétitu!*“ kiált rá az *orosz*, de ha ez így

lesz, akkor nekem meg egy *görög* assistens kell, én sem lehetek ott magamban, mert letájtolszok; hát mellém meg *Görögországnak* kell teríteni. Csak tányért adjanak neki, *bestekről* majd gondoskodom én, ha kell *trancsirok* is a számára.

„*God dam your eyes!*“ dörmög erre az *angol*; ha ti minden *nagy hatalmat* beinvitáltok, akkor ne feledkeztek meg a *hatodik* nagyhatalomról, a ki senki más, mint a *Times*. Én a *Times* számára követelek extra-széket.

S ha már egyszer a *Times* bejutott a congressusba akkor aztán csak világos, hogy az *Üstökösnek* is be kell jutni! *Quod fuit demonstrandum!*

(Hát *Törökország* nem lesz ott? azt egészen kifejeztette kend a vendégségből). De biz ő is ott lesz az asztalon; hanem mint — — *pecsenye*.

(Mit jelent az, hogy *Garibaldi* a *Fárónál* ül). Hát az a *Fáró* egy neme a kártyajátéknak, szörnyű hazardjáték, nagyon sokat lehet rajta veszteni. *Nápoly* adja a bankot; *Galibádi* a *fő poéntör*, *Napoleon* meg *Cavour* pedig a *Broadsitzerek*. Egyre *sprengolják* a bankot, pedig a bankir folyvást *brennol*. Mikor az ember *királyokra* vár, aztán a helyett folyvást *flkók* jönnek neki; a másíknak meg egyre beüt a *dísznő*.

— Tehát *Párisban* is viselik már „*legjobb és legbefolyásosabb körökben*“ a magyar kalapot, mit a párisi lapok így irnak „*cannasse*.“ Bizony ilyen zivataros időben jó arra a kalapra szert tenni, a miről azt éneklí a nóta: „csak úgy nézem az időt alóla. Még a jég is visszapattog róla!“

— Ez már nincsen az ujságban, de csakugyan be-
leillik az *Üstökösbe*. Egy erélyes szolgabíró a járásabeli bírákhoz körlevelet küld, melyben azokat figyelmezteti, hogyha bizonyos külföldi embereket, bizonyos irásokkal a kezeikben előlulol találunk, azokat megfogják és kézhez szolgáltatassák. Hát egyszer az egész környékben minden kocsmában beszélnek széltére vadonnat új hirekről, a mik szörnyen nem hiesztelni valók. Egy embert végre in flagranti kapnak, viszik a szolgabíróhoz; vallatni kezdik: „honnan hallotta kend ezeket?“ — „Hát instálom, — felel a jámbor, — én a piacon hallottam, mikor *kidobolták*.“ — „Mikor *kidobolták!*!“ kiált a szolgabíró, s rögtön forspontra ül, vágat a bírákhoz, előveszi őket: „Hát kentek *kidoboltatták* az én körleveleimet?“ — „Hát kérjük szépen, felelének azok, mi csak azt gondoltuk, hogy az ilyesmit minden embernek kell tudni, hogy annál nagyobb legyen a foganatja.“

Szerkesztői sub rosa.

Jövőben csak azon munkákat említjük meg, a miket elfogadunk; nem tartván illőnek, hogy a kik jó akaratból lapjaink tartalmát szaporítani akarták, ha küldeményeiket nem használhatuk, még kellemetlenségeket is okozunk nekik. A mely küldemény meg nem említették, az nem fog kiadatni.

Berettyó-Ujfaluba. Az 1601-ből kelt magyar szakácskönyvet megkaptuk, igen érdekes, köszönjük szépen. Espék egy pár adomája jó. Hanusfalvára. Kakas Márton a magentai téren lelt pipát szívesen köszöni, s annál bizonyosabban megtartja emlékül, mert nem pipázván, azt sem el nem törheti, sem el nem vesztheti.

Melléklet. Előfizetési felhívás az 1861-ik évi országos nagy képes naptárra.

14 (1).

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-oroszgút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)